

QVÆSTIO MEDICA.

QVOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBVS
MANE DISCVTIENDA IN SCHOLIS MEDICORVM,
die Iovis, 1v. Ianuarii,

M. PETRO DE MERCENNE,
DOCTORE MEDICO, PRÆSIDE.

An à frequenti Venæ sectione Hydrops?

ARTIVM nutritiarum constitutioni vniuersi corporis status respondet, quarum vt integritatem salus atque incolumitas; sic offensionem quævis ferè inualeudo sequitur. Hinc nullibi quàm in prima corporis regione, veluti natali cacochymia sede, sæcundiora culpa viscera, aut numerosiora Medicinæ opera. Superante ipsorum calore (cuius solum moderatione perficitur hæmatosis) aut humorum gravitate oppresso morborum genus omne in hominem irruit. Ex quo etiam fonte manat & assurgit hydrops, cum ascites & tympanias, tum leucophlegmatia: illi seroso humore, vel flatu inter peritonæum & intestina stagnante intentum viris modo exhibent abdominis tumorem: hæc aqua inter cutem effusa, & turgidis pituitosa cachexia carnibus vniuersam corporis planitiem inæqualiter attollit. Communis omnibus causa subest frustratum apparandi, consiciendi, vel repurgandi sanguinis opus, insidiosâ pariter hepatis, lienis, mesenterij, vel tenuium Intestinatorum conspiratione; quorum omnium phlogosi ac contumaciori infarctu crebriora functionis hepaticæ impedimenta, vt ab iis accersitâ iecoris æmia, & marasmo nequaquam omnis sanguificæ virtutis alienatio concluditur.

HIS principiis perenni flatulenti spiritus & aquarum affluxu natat hydropicorum alvus: quas quidem sæpius fundit febrilis flamma, acuta, intermittens; quâ viscera conflagrant, convenienti curatione non restincta: sæpe quoque sine febre cæcus ac furtivus ignis hepatis aut lienis parenchymati merfus, vel mesenterij venis latens, cuius tacito æstu torretur, omninoque dissipatur primigenius istorum viscerum humor, & sanguis, si fluidior, liquitur in serum, si crassior & melancholicus, in flatu & fumidam caliginem exhalat. Nec semper nimio humorum fluxu tepescit id prædictum: imò horum præter naturæ modum tam effusione, quàm suppressione vtpurimum acuitur. Vnde & retentis mensibus, ac hæmorrhoidibus, & immoderatè proruptis, & lienteria, diarrhæa, dysenteria familiaris esse

affolet hydropis successio. Quinetiam vt viscerum fevorem obstructio, sic obstructionem fervor vicissim committit: quod fit vt crassiori bile scirrhone obfesso hepatidum & splenicarum venarum aqua ductu ibi subslat sero. sus & aquosus humor chyli vehiculum, isque ab incalcescente liene avidius haustus tandem in omenti venas refundatur, per quarum hiantia oscula veluti per renes in ventris alveum guttatim depluat. Vna refrigerato primùm hepati ortum debet leucophlegmatia; sed huius, vt plantarum, quantitate humoris fit cruditas, & nativum calorem vberior sanguis, non secus ac inversam faciem idem qui alit humor, extinguit.

MAGNORVM morborum aut ingruentium aut iam savientium magnum praesidium est venæ sectio, eoque generosius ac potentius quod tutiori expeditiorque viâ omnia ferè corporis vitia rescindit: hæc datâ portâ & luxurians toto corpore sanguis, & noxius quilibet ac inutilis humor, etiam paucitate viscera gravans, convenienter emittitur, sine caloris metu (quæ in vacuum vfu summa votorum esse debet) & alienæ qualitatæ impressione. Quis te malus genius agit Hæmophobe? vt quasi anima in Empe- docleo sanguine mersa foret, cum ipso vitam minui putes, ideoque inimico igni devri viscera patiaris. Ocyus ardentem materiem subtrahere, carbonem remove, sponte restinguetur incendium. Vires opprimit & veluti vincas tenet plurimus, crassus, & viscidus humor viscerum ergastulis coercitus: non opus est vasto vulnere dividere præcordia, incisâ cubiti venâ scalpello aperitur ad magnam illam libertatem via, & puncto securitas constat. Haud tamen omnibus in promptu esse potest profundendi sanguinis copiam & modum definire; in hoc præcipuè versatur artis Asclepiadicæ præstantia, quæ æstimatâ morbi & virium magnitudine, vnica istius vacuationis regula, nulla ætate, loco, & tempore circumscripta, modò simul & semel, modò partitis vicibus, ita morbum & morbi causam aufert, vt servando ægrotantium robori perpetuò studeat. Quod quidem repetitâ venæ sectione feliciter assequitur, vt hæc in contemperanda viscerum phlogosi, & prægrandi obstructione solvenda divina sit.

QUANTO mochlicam purgationem *impens*, tantò in his regionibus, in quibus corporum mollitudo resolutioni aptior est, largam & eodem tempore universè susceptam sanguinis detractionem *impens* antecellit. Nefas est subdita naturæ laribus flammæ virium ruinâ extinguere: & licet aliàs ipsâ duce ac magistrâ, sanguine ad animi deliquium educto strenuus artifex ardentissimas febres iugulet, sæpius tamen illa nisi insigni virium dispendio thesauros suos non profundit: atque in hoc arte inferior in præceps ab eo rapitur quod impellit. Naturæ bellum indixit quicquid nimirum est, ac perniciosum etiam confertim & repente detrahere, vt pus maioris abscessus, & corruptas situ hydropicorum aquas, pestiferum. Quod paulatim fit, tutius contrariam inducit mutationem. Sic divisâ in plures dies, nec tamen certo numero terminatâ sanguinis missione, paucior sit spirituum iactura; dumque putrens & calidus humor liberius in vasis ex-

spatiatur, non modò crebrò ventilatur & transpirat, optatumque visceribus nutritiis refrigerium comparatur: sed insuper in partem auxiliù venit contemperans viétus ratio, quæ vitioso humori vacuato laudabiliorem sufficit. Periodicum humorum affluxum, quo & systrophica partium inflammatio & obstructio fovetur, nihil efficacius revellit, aliò dato itinere, scetâ sæpe venâ. Huius ope impurius sanguis circa viscera restagnans, ipsaque hepatis aut lienis recessibus condita illuvies migrat in artuum venas, è quibus subinde foras extrahitur: superstes in visceribus portio calore iam temperato non amplius durefcit, sed potiùs mollitur atque mitescit, tandemque tempestivo attenuantium, quibus calefaciendi vis non inest, & blandiorum purgantium vsu prorsus abigitur.

FLAMMAS è medio mari interdum egeri, aut igneos fontes in rerum natura reperiri, certè mirum est: hydropicorum jecur in ipsis aquis ardere non mirum. Quid aliud scabritie aspera, flavòque ac subviridi colore fucata lingua loquitur? Quid vrinx flavà bile saturatà? Quid dejectiones pilulatæ vervecinarum modo? Quid febris, & thoracis extemarumque partium colligatio? his accedat Tantalea sitis, quam falsum est citiùs sedare qui non bibit: hanc vt frigida potus tollit; ita non finit divitem hepatis fundum squallore inarescere. An non amburentium & erodentium ichorum collectio ex *iduribus* ruptione aliunde quàm à fervidissimo jecore sobolescit? Delirat qui tot ardoris effectus frequenti venæ sectioni acceptos refert. Hæc per initia, quantum vires ferunt, maturè celebratà febris interimitur, etiam intermittens, retunditur bilis & serosi humoris vis acrior, visceribus caloris & temperamenti symmetria redit, omnia denique hepaticæ functionis impedimenta tolluntur. Vbi sub temperato celo, & paulò ad frigidum inclinante, alimentorum multùm nutrientium intemperatior est vsus, quod Lutetiæ contingit, ibi crebriùs sanguinem mittunt. Suppressionis mensium & hæmorrhoidum alia non est naturæ familiarior medela, quæ scilicet ipsius periodos & motiones sæpe repetitas imitatur, graviores quosque alvi fluxus, atque immodica sanguinis profluvia cohibet, *aiquis* solvit sicci hydropis parentem, calorem insitum in leucophlegmatia propè suffocatum, frigido humore excluso suscitatur, & vegetiorem facit. Vno verbo ipsà non vltra modum, sed cum ratione iterata sæpe præcavetur hydrops, vt interdum sanescit.

Non ergo à frequenti Vena sectione Hydrops.

Proponebat Lutetiæ LVDOVICVS LE NOIR, Parisiensis,
Anno R. S. H. M. DC. XLVI.

DOMINI DOCTORES DISPUTAVRI.

M. Claudius Breges.	M. Leo le Tourneurs.	M. Carolus Guillemeau.
M. Martin. ARKIA. P. Reg.	M. Nicolaus Cappon.	M. Iacobus Tourvin.
M. Durandus Franciscus Ton.	M. Nicolaus Richard.	M. Herm. de Lannay, S. P.

*Acta hæc acta 1650? In tunc VI
De ream in julo. — — —*